

Joan XXIII i Joan Pau II, sants el 27 d'abril

► Coincidint amb la festa de la Mare de Déu de Montserrat de 2014, seran canonitzats aquests dos Papes de la segona meitat del segle xx. La data coincideix amb el segon diumenge de Pasqua, festa de la Divina Misericòrdia, instituïda per Joan

Pau II, que va publicar una encíclica sobre aquest tema: *Dives in misericòrdia*. Una raó pràctica per escollir el temps primaveral ha estat la de facilitar el pelegrinatge a Roma dels polonesos. El 5 de juliol passat Francesc va signar els decrets corresponents per procedir a la canonització de tots dos. La foto recull les imatges d'aquests dos grans pontífexs: el Papa que convocà el Concili Vaticà II i el primer Papa polonès de la història de l'Església.

GLOSSA

Com cada nit

En una família, la mare pregava cada nit amb els dos fills més petits —un nen i una nena— abans no anaven a dormir. Una nit en què la mare no hi era perquè la seva feina professional l'havia obligat a viatjar, arribada l'hora de la pregària, la nena de vuit anys agafà el telèfon, trucà al mòbil de la mare i digué: «Mare! Et va bé que preguem ara per telèfon, abans d'anar a dormir, i així avui, també juntes i amb en Pere, parlem amb Déu?» La trucada era el resultat de la iniciació amorosa i constant en la pregària que la mare, nit rere nit, havia treballat amb els seus fills. Convida a pensar en la importància de la pregària, la seva iniciació en família, la constància en la pràctica...

La família és el primer àmbit d'educació en la pregària, l'església domèstica que esdevé escola de pregària. Ensenyar a posar-nos en presència de Déu i a fer-lo present entre els membres de la família. Aquesta pregària familiar és el primer testimoni de fe dels pares.

Ensenyar a pregar per amor a Déu, en el nom de Jesús —que ens va dir com fer-ho—, amb una pregària

humil, confiada i constant. Ensenyar a pregar amb fervor amb les pregàries de sempre, de la tradició cristiana. Ajudar a traduir els sentiments en la pregària —amor, penediment, lloança, agraïment...— acompanyant-ho amb el gest, si s'escau, perquè als infants no els costa gens de fer-ho. La memorització de les pregàries fonamentals, apreses a la família, consolidar uns hàbits de pregària al matí, al vespre, a l'hora dels àpats..., dona un ferm fonament per descobrir, arribat el moment, que es pot pregar en tot temps i en tot lloc. «Doneu sempre gràcies per tot a Déu Pare en nom de nostre Senyor Jesucrist» (Ef 5,20).

Escoltant la seva filla, la mare del nostre relat inicià amb certa emoció, com cada nit, la pregària: «En el nom del Pare...», i els dos fills s'hi afegiren telefònicament: «... del Fill i de l'Esperit Sant. Amén.» El nen continuà: «Et volem donar gràcies per...» Seguí la petició de perdó i, després, el parenostre. Tot en un to dialogal, sense pressa. Acabaren la jornada, doncs, com d'habitud.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

L'exili de la Mare de Déu de Núria

Dins la Guerra civil espanyola, i especialment als inicis, hi hagué una terrible persecució religiosa contra els catòlics i contra tots els signes de la religió cristiana. Els màrtirs cristians ho testimonien, i totes les víctimes innocents de qualsevol bàndol, amb els seus familiars, reclamen justícia, penediment i estimació. Per a tots repòs i pau! Les imatges de Maria i dels sants eren sospitoses, i o bé eren materialment destruïdes o el poble creient les havia d'amagar, a vegades amb la mateixa complicitat dels qui ja veïen que les mesures que preïen eren una barbàrie, com a mínim culturalment parlant, a més d'una persecució religiosa que no tenia en compte el dret fonamental de la llibertat de culte i la llibertat de creences.

El proppassat setembre presentàvem a Núria un llibre, «*L'exili de la Mare de Déu de Núria*» que té molt d'interès per a la «nostra estimada Mare de Déu de Núria». El seu autor, el **Dr. Manuel Castellet i Solanas** (Barcelona, 1943), és un gran amant de les muntanyes i del Santuari de Núria, i durant un temps fou comissionat per al Patrimoni Documental del Centre Excursionista de Catalunya (CEC), des d'on investigà els fets que ens narra i que molt documentadament ens ofereix. Ell és també Catedràtic de matemàtiques i fou Secretari i President de l'Institut d'Estudis Catalans (1995-2002). En el llibre narra àmpliament les vicissituds de l'exili i amagatall durant aquella guerra entre germans de la sagrada imatge de la Mare de Déu de Núria, una talla romànica de Maria lliurant-nos el seu Fill (segle XII-XIII), patrona dels pastors i venerada des de molts segles a 2.000 m. d'alçada, i que sempre ha atret els devots de banda i banda dels Pirineus. El seu és avui el segon santuari marià de Catalunya i un paratge únic en la geografia catalana.

Ara tenim els detalls d'un viatge excepcional de la Sagrada Imatge des de Núria el 22 de juliol de 1936, sortint pel Coll de Finestrelles en una motxilla, fins a La Guingueta d'Ix (Bourg-Madame), passant per Perpinyà i l'abadia d'Hautecombe, a la Savoia francesa, fins arribar a Suïssa on s'estigué a Ginebra, Lugano i finalment al palau episcopal de Friburg, des d'on retornà el març de 1941 a Núria, després de fer una breu aturada a Barcelona. Ara podem retre un merescut homenatge a tots aquells que intervingueren en la salvaguarda d'aquesta estimada imatge, sobretot i per citar només els dos més principals, **Mn. Bonaventura Carrera i Fillet** —el llavors Capellà del Santuari— i **Manuel Carreras i Martí**, que foren els planificadors i executors d'aquell viatge salvador. Devots i patriotes salvaren la imatge de Maria de la destrucció, i oferiren així un testimoni del valor i el coratge que hem de saber posar en les coses que es refereixen a la fe i als símbols que la fan viva i present.

La Mare de Déu de Núria, declarada **Patrona de tot el Bisbat d'Urgell** pel Papa Pius XII el 1956, pot continuar cridant-nos a la fe amb la creu, l'olla i la campana. Les vicissituds de la imatge que el llibre del Dr. Castellet ens descriu de forma ben saborosa, no haurien mai de tornar a passar, ja que el respecte i la llibertat religiosa, la pau i la fraternitat entre tots els ciutadans, sempre han de ser fermes a Catalunya. Preguem que la Verge Maria vetlli per la concòrdia i la reconciliació de tots els catalans. Tots hi perderen en aquella contesa entre germans, i tots hi guanyem quan ens perdonem de debò i comencem un camí de reconciliació, de respecte i de recerca del que ens uneix, que sempre és més que tot el que ens podria separar.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

XAVI CORAL

Mitjans positius

El periodista Xavi Coral, presentador del programa de TV3 *Divendres*, i la Sara Cruz seran els encarregats de conduir «La Nit de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana», que se celebra divendres 15 de novembre al Centre de Convencions Internacional de Barcelona. L'acte començarà amb una actuació de l'Escolania de Montserrat, que donarà pas al sopar. En Xavi coneix Ràdio Estel des de l'inici i considera *bo* que l'Església disposi de «mitjans amb continguts positius».

Com vas entrar en contacte amb l'Església?

Durant molts anys vaig col·laborar intensament amb la parròquia del Carme de Terrassa: a l'esplai, als grups de joves, fent el full informatiu de la parròquia, a la JOBAC... En tinc molt bon record i crec que vaig interioritzar un estil de vida i uns valors que m'han anat molt bé.

Els cristians estem ben vistos als mitjans?

Estan més ben vistos els cristians que l'Església com a institució, però sovint són dos conceptes que es barregen. La cúpula de l'Església es veu distant del carrer i allunyada de la realitat, una percepció que potser canviarà si el papa Francesc continua fent reformes. A mi m'interessa l'Església de barri, la propera, la de Càritas, que es preocupa més de treballar que d'explicar-se.

El nostre missatge als mitjans hauria de canviar?

El missatge de fons està clar i això no hauria de canviar. Però sí la forma: utilitzar un llenguatge més directe, més actual, que atregui l'atenció i que no soni a antic. L'Església fa moltes coses positives que es poden explicar i no hauria de passar que, per la forma, es perdi el fons. Cal donar visibilitat a les persones que treballen en positiu. Moltes d'elles seran al sopar del dia 15.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Joia i gràcia van juntes

En la salutació de l'àngel a Maria, en l'Anunciació, impressiona el fet que ell no adreça a Maria la usual salutació hebrea *xalom* —la pau sigui amb tu—, sinó la fórmula grega *khairè*, que es pot tranquil·lament traduir per *ave* o «Déu te salve» (o «Déu vos salve», amb el tractament de vós), com es fa en la pregària mariana de l'Església, composta amb paraules tretes de la narració de l'Anunciació (cf. *Lc 1,28.42*). Tanmateix, és just copsar, en aquest punt, el veritable significat de la paraula *khairè*: *alegra't*. Amb aquest auguri de l'àngel —podem dir— comença, en sentit propi, el Nou Testament.

La paraula reapareix durant la Nit Santa als llavis de l'àngel, que diu als pastors: «Us anuncio una gran joia» (*Lc 2,10*). Reapareix en Joan, en ocasió del trobament amb el Ressuscitat: «Els deixebles s'alegraren en veure el Senyor» (20,20). En els discursos de comiat, en Joan apareix una teologia de la joia que il·lumina, per dir-ho així, les profunditats d'aquesta paraula: «Us veuré de nou i el vostre cor s'alegrarà i ningú no podrà prendre-us la vostra joia» (16,22).

Maria, tornant a l'Anunciació, és saludada com la filla de Sió en persona. Les promeses referents a Sió s'acompleixen en ella de manera inesperada. Maria esdevé l'arca de l'aliança, el lloc d'una veritable inhabitació del Senyor.

L'anunci cristià, a través dels segles, serà qualificat com *Evangelium* —la *Bona Notícia*, en la qual joia i gràcia van juntes.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

SER PADRES

El dibujo infantil

Quando a un niño le damos una hoja en blanco y un estuche de colores es como si descolgáramos el teléfono para establecer comunicación con lo más íntimo de su mundo interior. El dibujo, al igual que el juego, expresa la vida consciente e inconsciente del niño.

Pero así como la actividad de juego es algo pasajero, el dibujo es un documento permanente en la historia del niño que podrá revisarse las veces que se quiera. Animo, pues, a los padres a que, al igual que tenemos álbumes de fotografías de nuestros retoños, tengamos también álbumes con sus dibujos. ¡Empiecen a coleccionarlos ya!

El dibujo infantil es el mejor test psicológico de que disponen los padres para conocer un poco por dentro cómo son *en realidad* sus hijos y cómo marcha su maduración neuropsicológica.

Los primeros garabatos que realice, sobre los 15 meses, serán *puros* (también se denominan, por su similitud, *arabescos*) y son trazos sin ningún sentido; para luego, progresivamente, pasar a realizar garabatos *interpretados*, es decir, que cuando repreguntemos qué son las desordenadas líneas en el papel nos responda con toda seriedad que se trata de una casa, de un tren o de un barco... A los dieciocho meses ya le saldrá una línea vertical y a los tres años será capaz de realizar un círculo y dibujarnos un *renacuajo*, el primer monigote representante del cuerpo humano. ¡Gran progreso!

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí, arquitecte de la llum

Gaudí volia que els qui entren a la Sagrada Família es converteixin en ciutadans de la Jerusalem terrenal i pelegrins de la Jerusalem celestial, en la qual els salvats veuran Déu «cara a cara» (*Ap 22,4*). Gaudí afirma que «la glòria és la visió de Déu» (Puig Boada, *El pensament de Gaudí*, n. 41).

Tanmateix, no hi ha visió sense llum. Gaudí ho sap i per això ell és l'arquitecte de la llum, del clarobscur, dels contrastos entre les formes que desbordeu llum i les que semblen amagar-se darrere de les ombres. La llum, a la Sagrada Família, crea ornamentació. No calen motlures ni aplics ni afegitons. La llum és dins la mateixa construcció, als vitralls, a les llanternes de les voltes. Gaudí ha volgut recrear una frase del llibre de l'Apocalipsi, referida a la nova Jerusalem: «La ciutat no necessita que la il·lumini el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror, i l'Anyell (Jesucrist) és el gresol que la il·lumina» (21.23).

La Sagrada Família, tant de dia, amb les obertures zenitals (a les voltes de la nau) i laterals (els finestrals dels murs), com de nit, amb els focus que aniran de les torres a les altres torres i cap a terra, serà un espai ple de la glòria de Déu. Serà un anunci de la nova Jerusalem.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 11. □ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Sv 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).
- 12. ■ Dimarts** [Sv 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.
- 13. ■ Dimecres** [Sv 6,2-12 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta.
- 14. ■ Dijous** [Sv 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.
- 15. ■ Divendres** [Sv 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo.
- 16. ■ Dissabte** [Sv 18,14-16;19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta.
- 17. ■ † Diumenge vinent**, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ml 4,1-2a / Sl 97 / 2Te 3,7-12 / Lc 21,5-19]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III).

DIUMENGE XXXII DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre dels Macabeus (2Ma 7,1-2.9-14)

En aquells dies, set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia.

Un d'ells, parlant per tots digué: «Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares». El segon, a punt d'expirar digué: «Tu ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna». Després d'aquests va ser torturat el tercer. Tragué la llengua de seguida, tan bon punt li ho demanaren, estengué les mans sense por i digué amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt». El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren presesos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures. Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dona de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.»

▶ Salm responsorial (16)

R. *Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n, Senyor.*
Escolteu-me, Senyor, demano justícia, / escolteu el meu clam; / oïu atentament la meua defensa, / surt de llavis que no enganyen. R.

Els meus passos no abandonen els camins prescrits, / avancen segurs per les vostres rutes. / Us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu; / us invoco, Senyor, escolteu el que us demano. R.

Protegiu-me a l'ombra de les vostres ales. / Jo vinc a veure-us demanant justícia. / Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n. R.

Les paraules de Jesús són signe de contradicció. Il·lustració d'un Evangeliari de la Biblioteca Nacional, Madrid

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del segundo libro de los Macabeos (2Ma 7,1-2.9-14)

En aquellos días, arrestaron a siete hermanos con su madre. El rey los hizo azotar con látigos y nervios para forzarlos a comer carne de cerdo, prohibida por la Ley.

Uno de ellos habló en nombre de los demás:

«¿Qué pretendes sacar de nosotros? Estamos dispuestos a morir antes que quebrantar la ley de nuestros padres.» El segundo, estando para morir, dijo: «Tú, malvado, nos arrancas la vida presente; pero, cuando hayamos muerto por su ley, el rey del universo nos resucitará para una vida eterna.» Después se divertían con el tercero. Invitado a sacar la lengua, lo hizo en seguida, y alargó las manos con gran valor. Y habló dignamente: «De Dios las recibí, y por sus leyes las desprecio; espero recobrarlas del mismo Dios.»

El rey y su corte se asombraron del valor con que el joven despreciaba los tormentos. Cuando murió este, torturaron de modo semejante al cuarto. Y, cuando estaba para morir, dijo: «Vale la pena morir a manos de los hombres, cuando se espera que Dios mismo nos resucitará. Tú, en cambio, no resucitarás para la vida.»

▶ Salmo responsorial (16)

R. *Al despertar me saciaré de tu semblante, Señor.*

Señor, escucha mi apelación, / atiende a mis clamores, / presta oído a mi súplica, / que en mis labios no hay engaño. R.

Mis pies estuvieron firmes en tus caminos, / y no vacilaron mis pasos. / Yo te invoco porque tú me respondes, Dios mío; / inclina el oído y escucha mis palabras. R.

Guárdame como a las niñas de tus ojos, / a la sombra de tus alas escóndeme. / Yo con mi apelación vengo a tu presencia, / y al despertar me saciaré de tu semblante. R.

▶ Lectura de la segunda carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 2,16-3,5)

Germans, que Jesucrist mateix, el nostre Senyor, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat tant, i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones i de bona doctrina.

Finalment, germans, pregueu per nosaltres: que la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu i sigui glorificada com ho ha estat entre vosaltres, i que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents, perquè no tothom té la fe. El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne. Us tenim tota la confiança en el Senyor, i sabem que tot això que us recomanem ja ho feu i continuareu fent-ho. Que el Senyor encamini els vostres cors a estimar Déu i sofrir amb constància com ho féu Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 20,27-38)

(versió abreujada)

En aquell temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que els homes hagin de ressuscitar.

Jesús els respongué: «En el món present els homes i les dones es casen, però els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran, perquè ja no podran morir mai més. Pel fet de tenir part en la resurrecció, són iguals que els àngels i són fills de Déu. I que els morts han de ressuscitar, Moisès mateix ho deixa entendre en el passatge de la Bardissa que no es consumia, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè per a ell tots viuen.»

Hermanos: Que Jesucristo, nuestro Señor, y Dios, nuestro Padre, que nos ha amado tanto y nos ha regalado un consuelo permanente y una gran esperanza, os consuele internamente y os dé fuerza para toda clase de palabras y de obras buenas.

Por lo demás, hermanos, rezad por nosotros, para que la palabra de Dios siga el avance glorioso que comenzó entre vosotros, y para que nos libre de los hombres perversos y malvados, porque la fe no es de todos. El Señor, que es fiel, os dará fuerzas y os librá de Maligno. Por el Señor, estamos seguros de que ya cumplís y seguiréis cumpliendo todo lo que os hemos enseñado. Que el Señor dirija vuestro corazón, para que améis a Dios y tengáis la constancia de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 20,27-38)

(versión abreviada)

En aquel tiempo, dijo Jesús a unos saduceos, que niegan la resurrección.

«En esta vida, hombres y mujeres se casan; pero los que sean juzgados dignos de la vida futura y de la resurrección de entre los muertos no se casarán. Pues ya no pueden morir, son como ángeles; son hijos de Dios, porque participan en la resurrección.

Y que resucitan los muertos, el mismo Moisés lo indica en el episodio de la zarza, cuando llama al Señor "Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob". No es Dios de muertos, sino de vivos; porque para él todos están vivos.»

COMENTARI

Déu de vius i no de morts

Quan Jesús arriba a Jerusalem, després del seu llarg viatge des de Galilea (Lc 9-19), té un seguit de topades amb diversos grups religiosos de la ciutat. Amb els saduceus en té dues. Amb la seva intenció de purificar el temple, buidant-lo de mercaders, Jesús topa amb les autoritats del recinte que permetien el negoci i en treien profit; aquestes autoritats eren, majoritàriament, del partit saduceu. A més manté una disputa amb ells, que llegim en l'evangeli d'avui.

Són ells qui volen posar a prova Jesús per mitjà de la qüestió capciosa que li proposen. Presenten una situació exagerada sobre la idea que la vida

ressuscitada no és sinó continuació de la vida d'aquí. La situació porta a la ridiculització de la resurrecció.

Jesús parteix d'un llibre del Pentateuc, l'Èxode, per mostrar-los com Déu parla dels antics patriarques no en passat sinó en present... «perquè per a ell tots viuen». La resurrecció és la vida en Déu i per a Déu, depèn d'ell, i no és la simple continuació de la vida d'aquest món; conté una novetat fonamental: «Els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en la resurrecció... són iguals que els àngels i són fills de Déu.»

Hi ha un salt qualitatiu en l'existència ressuscitada, passem de la vida efímera d'aquest món a la vida nova i eterna de Déu. Els apòstols ho van

experimentar quan Crist ressuscitat se'ls va mostrar.

Creure en la resurrecció és diferent de creure en la reencarnació; creure en la resurrecció és creure en la nova creació que Déu vol fer d'aquells que considera dignes de la seva pròpia vida, perquè han cregut en Jesucrist com a Fill seu i han viscut en coherència amb la seva fe, tal com el mateix Jesús va viure i va morir. Creure en la resurrecció neix de l'esperança que Déu ens té preparat un futur que passa les expectatives humanes de bondat i de felicitat, on ens estimarem els uns als altres tal com som estimats per Déu, i tal com Crist mateix ens va estimar.

Jordi Latorre, SDB

Urgell assisteix a la trobada de canonges de Catalunya

Com ja s'esdevé una tradició el dia 30 de setembre va tenir lloc a la diòcesi i ciutat de Vic la trobada anual dels representants dels Capítols Catedralicis de Catalunya, sota la presidència del Sr. Bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova i del degà del Capítol de Vic, M.I. Sr. Joan Mir, així com la resta de Capitulars.

A la trobada hi eren representats tots els 8 Capítols Catedralicis de les Diòcesis amb seu a Catalunya. Del Bisbat d'Urgell hi van participar 10 canonges. La trobada consistí en la pregària de Tèrcia i la celebració de l'Eucaristia a la Catedral, presidida per Mons. Casanova. A continuació el Dr. Miquel dels Sants Gros va procedir a l'explicació de les majestuoses pintures del Sr. Josep M. Sert. I després hi hagué tres visites a escollir: l'exposició «Facies Fidei» al Museu Episcopal, un passeig guiat per la ciutat de Vic, o la pujada al campanar. Un dinar de germanor va cloure aquesta diada dels canonges de Catalunya.

Aplec del Sant del Bosc

Mn. Villegas amb una colla de pelegrins

Un any més, el darrer diumenge de setembre, la parròquia de Llimiana, al Pallars Jussà, va celebrar el tradicional aplec al Sant del Bosc, a la Serra del Montsec, un aplec d'una gran tradició. Alguns dels assistents encara recorden quan s'hi pujava cada dissabte del mes de setembre i el dia de la festa s'hi celebraven quatre i cinc misses.

Després d'una llarga caminada s'arriba a l'ermita, des d'on es divisa tota la Vall. Un bon grup de fidels provinents de la parròquia de Llimiana, encapçalats pel seu alcalde, Joan Elies, així com de la Vall de Barcedana, i de la Conca i d'altres indrets, s'hi aplegaren per celebrar l'Eucaristia. Enguany, fou presidida per Mn. Emili Villegas, recentment ordenat de prevere i vicari de la parròquia de la Mare de Déu de Valldelfors de Tremp. En acabar la Missa es venerà la imatge de Sant Salvador, conegut popularment com el Sant del Bosc, amb el cant dels goigs: «Per sempre sia alabat Jesús nostre Salvador». Acabada la celebració es compartí un popular i tradicional dinar de germanor.

Tres frontals d'altar barrocs tornen a la Vall d'Aran, després que fossin retornats en secret de confessió

La parròquia de Nostra Senyora de la Purificació de Bossòst ha recuperat tres peces d'art robades i tornades sota secret de confessió: es tracta de tres frontals d'altar, d'estil barroc, datats al segle XVIII i que van ser sostrets de l'església de la Purificació de Bossòst, el 8 novembre de l'any 1999. Els frontals d'altar es troben en bon estat de conservació.

Retorn de les peces a la parròquia de Bossòst

L'acte de retorn de les peces va tenir lloc el dia 14 d'octubre i van estar-hi presents el Vicari General del Bisbat d'Urgell, Mn. Josep M. Maurí, l'Arxiprest de la Vall d'Aran, Mn. Pere Balaguer, el rector de Bossòst, Mn. Lluís Eduard Salinas, l'alcalde de Bossòst, el Sr. Francesc Rodríguez, el Tinent d'Alcalde i Conseller al Consell General d'Aran, el Sr. Amador Marquès, el Regidor i Conseller al Consell General d'Aran, el Sr. Eduardo Valdecanto i el Cap de Cultura e Patrimoni del Consell General d'Aran, el Sr. Jèp de Montoya.

Els tres frontals d'altar, que han estat tornats, formen part d'un programa decoratiu unitari d'estil barroc i són un important testimoni de la rellevància del treball en fusta policromada, del barroc pirinenc. La composició dels frontals està formada per una orla central dedicada a una imatge, mentre que la resta dels frontals estan ocupats per una decoració floral.

Acte a Les Avellaneres en memòria dels màrtirs maristes

Un bon grapat de germans maristes vinguts de tot Espanya i d'Europa, amb força nombre de laics i de familiars dels pobles veïns que van acollir a casa seva els germans i els estudiants que van haver de fugir del Monestir el 1936 quan va ser incautat pels revolucionaris, es van aplegar el divendres 11 d'octubre al Convent de Les Avellaneres per celebrar la memòria dels Germans màrtirs.

En total, 66 germans maristes i dos laics que van morir per la seva condició de religiosos «in odium fidei». D'entre ells, quatre van morir al mateix convent... tres eren a la infermeria; l'altre, el Germà Aquil·lí (Baldomer Baró Riera), fill de Tiurana, era el sots-mestre de novicis. Un altre, el Germà Crisanto, encarregat dels seminaristes, va morir amb fama immediata de santedat al Mas del Pastor (Tartareu).

Trobada de famílies a la Cerdanya

Com fomentar el diàleg per construir la pau, personal, familiar i social? Sobre aquesta pregunta van reflexionar i debatre set famílies de diversos punts de la diòcesi d'Urgell el passat 5 d'octubre a la residència Maria Immaculada de Tartera, en una nova trobada del grup de famílies conduït per Mn. Cinto Busquet amb el nom «Evangeli.com».

Entre les claus per arribar a un diàleg que permeti un veritable encontre personal, una comunió, els matrimonis van destacar: l'obertura a la veritat, la pau prèvia de la persona que estableix el diàleg, l'escolta, la importància del llenguatge no verbal (com ara el to de la veu, els petons, els detalls...), l'interès per la vida de l'altre, l'empatia, la necessitat de trobar espais per a aquest diàleg i per al silenci, la humilitat... La trobada va començar amb un estona de pregària, va incloure la lectura d'un discurs del Papa Francesc a Assís i reflexions en grup i per parelles, i va acabar a la tarda amb una missa amb els nens, que van gaudir d'un dia de jocs, natura, amistat i apropament a Jesús.

El Club Més Amics, de viatge a la diòcesi

Una trentena de persones del Club Més Amics, integrat per persones vinculades a Ràdio Estel i a Catalunya Cristiana, van fer una visita a la diòcesi, el dissabte 5 d'octubre, en la que van poder conèixer la Catedral de Santa Maria d'Urgell, el Museu Diocesà i la capella de la Immaculada del Seminari; a més del Santuari de Meritxell a Canillo, la casa de colònies d'Aina i l'església romànica de Sant Joan de Caselles. Els van acompanyar en aquesta visita Mn. Ramon Rossell, a Canillo; Mn. Fermí Casal al Seminari; i la Delegada de Mitjans de Comunicació, Cristina Orduña a La Seu d'Urgell. Joan Pallarès, organitzador del grup, va posar en relleu l'acollida de la diòcesi i la bellesa dels indrets visitats.

TEXTOS DEL PAPA FRANCESC EN EL SEU VIATGE APOSTÒLIC A BRASIL AMB OCASIÓ DE LA JMJ 2013

Discurs del Papa Francisc en la trobada amb la classe dirigent de Brasil (27/07/2013)

«Per a completar la "visió" que m'he proposat, a més de l'humanisme integral que respecti la cultura original i la responsabilitat solidària, acabo indicant el que considero fonamental per afrontar el present: el diàleg constructiu. Entre la indiferència egoista i la protesta violenta, sempre hi ha una opció possible: el diàleg.

El diàleg entre les generacions, el diàleg amb el poble, la capacitat de donar i rebre, QUEDANT oberts a la veritat. Un país creix quan les seves diverses riqueses culturals dialoguen de manera constructiva: la cultura popular, universitària, juvenil, la cultura artística i tecnològica, la cultura econòmica, de la família i dels mitjans de comunicació. És impossible ima-

ginar un futur per a la societat sense una incisiva contribució d'energies morals en una democràcia que vulgui quedar-se tancada en la pura lògica de la representació dels interessos establerts.

És fonamental la contribució de les grans tradicions religioses, que exerceixen un paper fecund de ferment en la vida social i d'animació de la democràcia. La convivència pacífica entre les diferents religions es veu beneficiada pel laïcisme de l'Estat, que, sense assumir com a pròpia cap posició confessional, respecta i valora la presència del factor religiós a la societat, afavorint les seves expressions concretes.

Quan els líders dels diferents sectors em demanen un consell, la meua resposta és sempre la mateixa: diàleg, diàleg, diàleg.

L'única manera que una persona, una família, una societat, creixi; l'única manera que la vida dels pobles avanci, és la cultura de la trobada, una cultura en

la qual tothom té alguna cosa bona per a aportar, i tots poden rebre alguna cosa bona a canvi. L'altre sempre té alguna cosa per a donar-me quan sabem apropar-nos a ell amb actitud oberta i disponible, sense prejudicis. Només així pot prosperar un bon enteniment entre les cultures i les religions, l'estima d'unes per les altres sense opinions prèvies gratuïtes i en el respecte pels drets de cadascuna.

Avui, o s'aposta per la cultura de la trobada, o tots perden; seguir la via correcta fa el camí fecund i segur. (...) Els encoratjo en el seu compromís pel bé comú, que requereix per part de tots saviesa, prudència i generositat.

Els encomano al Pare celestial demanant-li, per la intercessió de Nostra Senyora d'Aparecida, que satisfaci amb els seus dons cadascun dels presents, les seves famílies i humanes i de treball, i imparteixo a tots la meua Benedicció.»